ПРИНСИПҲОИ КИТОБИ МУҚАДДАС ОИД БА КИШОВАРЗӢ

BIBLICAL PRINCIPLES OF AGRICULTURE

На аз кори заҳматкаш,
на аз чорводорӣ, ки
Худои Таоло муқаррар
кардааст, нафрат
накунед. Сироч 7:15

Чӣ тавр арзон кардани нархи ғизо

Порнография ва саҳнаҳои шаҳвонӣ дар филмҳоро манъ кунед, зеро ин гуна вақтхушиҳо ба гуруснагӣ оварда мерасонанд. (Тобит 4:13)
Гуруснагӣ нархи озукавориро беандоза баланд мекунад. (2 Подшоҳон 6:25)
Мастурбатсия накунед, зеро он шуморо танбал мекунад. (Ҳикмати Сулаймон 3:14, Масалҳо 24:30-34)
Сиёсати НЕ КОР НА ХУРДАН НАКУНЕД. (2 Таслӯникиён 3:10)

Ба ҳадди аксар расонидани захираҳои табиӣ. Тамоми заминхои сохили дарьёро барои кишт чудо кунед. Барои ҳар як хонавода, махсусан барои онҳое, ки аз дарёҳо дуранд , насос ё чоҳ созед . (Ишаъё 32:20)
Оби боронро ҷамъ кунед. (Ибодат 26:3–5)
Барзаговҳои зотӣ. (Масалҳо 14:4)

бузургӣ ва кимати хочагии кишлокро пеш баранд. (Номаи Аристиё 5:9-10,13)
Шаҳрвандонро барои парвариши ғизои худ ҳавасманд кунед. (Масалҳо 6:6-8, Масалҳо 27:23-27)
Хар як шахр бояд озукаворӣи худро таъмин кунад. (Ҳастӣ 41:48)

Панчох

Ва Худо гуфт: «Бигзор замин алаф, гиёҳи тухмӣ ва дарахти мевадиҳандаро, ки тухмаш дар худ аст, бар замин оварад, ва чунин шуд». Ва замин алаф, ва гиёҳе, ки мувофиқи ҷинсаш тухмӣ мерӯёнад, ва дарахти мевадор, ки тухмаш дар худ аст, мувофиқи ҷинсаш, ва Худо дид, ки он хуб аст. Ва Худо гуфт: «Инак, Ман ба шумо ҳар алафи тухмие, ки дар рӯи тамоми замин аст, ва ҳар дарахте, ки дар он меваи дарахте, ки тухм медиҳад, ба шумо додаам; барои шумо барои гӯшт хоҳад буд. Ҳастӣ 1:11-12,29

Ва Худо гуфт: «Биёед одамро ба сурати худ, ба монанди мо, ба вуҷуд оварем, ва бигзор онҳо бар моҳиёни баҳр, ва бар мурғони ҳаво, ва бар чорпоён, ва бар тамоми замин, ва бар ҳар хазандае, ки бар замин мехазад, салтанат дошта бошанд. Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; марду зан онҳоро офарид. Ва Худо онҳоро баракат дод, ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар бошед, ва афзун кунед, ва заминро пур кунед, ва онро тасарруф намоед; ва бар моҳиёни баҳр, ва бар мурғони ҳаво ва бар ҳар мавҷуди зиндае, ки дар рӯи замин ҳаракат мекунад, ҳукмрон бошед». Ҳастӣ 1:26-28

Ва аз замин Худованд Худоро ба воя расонд, ки ҳар дарахти ба назар писанд ва барои ғизо хуб бошад; дарахти ҳаёт низ дар миёни боғ ва дарахти маърифати неку бад. Ҳастӣ 2:9

Ва ба Одам гуфт: «Зеро ки ту ба овози зани худ гӯш дода, аз он дарахте, ки ба ту амр фармудаам, хӯрдаӣ: "Аз он нахӯр; замин ба хотири ту малъун аст"; тамоми айёми умрат дар ғам аз он хоҳӣ хӯрд; Он барои ту хорҳо ва дарахтон низ берун хоҳад овард; ва алафи саҳроро бихӯр; Бо араҷи рӯи худ нон хоҳӣ хӯрд, то ба замин баргардӣ; зеро ки аз он гирифта шудаӣ, зеро ки хок ҳастӣ ва ба хок бармегардӣ. Ҳастӣ 3:17–19

Бинобар ин Худованд Худо ӯро аз боғи Адан фиристод, то ки замине ки аз он гирифта шуда буд, кор кунад. Ҳастӣ 3:23

Ва Исҳоқ дар он замин кошт, ва дар ҳамон сол сад баробар ҳосил гирифт, ва Худованд ӯро баракат дод. Ҳастӣ 26:12

Пас, алҳол фиръавн одами доно ва доноеро бубинад, ва ӯро бар замини Миср таъин кунад. Бигзор фиръавн ин корро кунад, ва бигзор вай нозиронро бар замин таъин кунад, ва дар ҳафт соли фаровон панҷяки замини Мисрро ишғол намояд. Ва бигзор онҳо тамоми ғизои солҳои неки ояндаро ҷамъ оваранд, ва дар зери дасти фиръавн ҷуворимакка гузоранд, ва дар шаҳрҳо ғизо нигоҳ доранд. Ва он ғизо барои замин дар баробари ҳафт соли қаҳтӣ, ки дар замини Миср хоҳад буд, хоҳад буд; ки замин аз гуруснагӣ нобуд нашавад. Ҳастӣ 41:33-36

Ва ӯ тамоми хӯроки ҳафтсоларо, ки дар замини Миср буд, ҷамъ кард, ва хӯрокро дар шаҳрҳо ҷамъ кард; хӯроки саҳро, ки гирду атрофи ҳар шаҳр буд, дар ҳамон ҷо гузошт. Ҳастӣ 41:48

Ва ҳафт соли қаҳтӣ фаро расид, чунон ки Юсуф гуфта буд: ва қаҳтӣ дар ҳама заминҳо буд; балки дар тамоми замини Миср нон буд. Ва ҳангоме ки тамоми сарзамини Миср гуруснагӣ буд, мардум аз Фиръавн барои нон фарьёд заданд; ва фиръавн ба тамоми мисриён гуфт: «Назди Юсуф биравед; он чи ба ту гӯяд, бикун. Ҳастӣ 41:54-55

Ва Юсуф падари худ ва бародаронаш ва тамоми аҳли байти падарашро мувофиқи қабилаҳояшон бо нон ғизо дод. Ва дар тамоми замин нон набуд; зеро ки қаҳтӣ хеле сахт буд, ба тавре ки замини Миср ва тамоми замини Канъон аз қаҳтӣ беҳуш шуданд. Ва Юсуф тамоми пулеро, ки дар замини Миср ва дар замини Канъон ёфт шуда буд, барои ҳосили харидаашон ҷамъ кард, ва Юсуф пулро ба хонаи фиръавн овард. Ва ҳангоме ки пул дар замини Миср ва замини Канъон кам шуд, тамоми мисриён назди Юсуф омада, гуфтанд: «Ба мо нон деҳ, зеро чаро мо дар ҳузури Ту бимирем? зеро пул барбод меравад. Ва Юсуф гуфт: «Чорвои худро бидеҳ; ва агар пул кам шавад, ба ту барои чорпоёнат медиҳам. Ва чорпоёнҳои худро назди Юсуф оварданд, ва Юсуф ба онҳо ба ивази аспҳо ва гӯсфандон, ва чорпоён ва харон нон дод, ва онҳоро барои тамоми чорпоёнашон барои он сол нон дод. Вақте ки он сол ба охир расид, соли дуюм назди ӯ омада, гуфтанд: «Мо инро аз оғоям пинҳон намекунем, ки пули мо чӣ гуна сарф мешавад; оғои ман рамаи чорпоёни моро низ дорад; дар назари оғои ман набояд, балки ҷисми мо ва заминҳои мо боқӣ монад; моро ва замини моро барои нон бихаред, ва мо ва замини мо бандагони фиръавн хоҳем буд; ва ба мо насл деҳ, то ки зинда бошем, на намурем, то ки замин хароб нашавад. Ва Юсуф тамоми замини Мисрро барои фиръавн харид; зеро ки мисриён ҳар яке замини худро фурӯхтанд, зеро ки қаҳтӣ бар онҳо ғолиб омад, ва замин аз они фиръавн шуд. Ва қавмро аз як канори сарҳади Миср то канори дигари он ба шаҳрҳо бурд. Ҳастӣ 47:12-21

Ва Юсуф ба мардум гуфт: «Инак, ман имрӯз шумо ва замини шуморо барои фиръавн харидам; инак, инак барои шумо тухм аст, ва шумо заминро мекоред». Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳиссаи панҷумро ба фиръавн бидиҳед, ва чор ҳисса аз они шумо хоҳад буд, барои тухми саҳро, ва барои ғизои шумо, ва барои онҳо аз хонадони шумо, ва барои ғизои кӯдакони шумо. Ҳастӣ 47:23-24

Ва шаш сол замини худро кошта, ҳосили онро ҷамъ хоҳӣ кард; то ки камбағалони қавми ту бихӯранд, ва он чиро, ки онҳо гузоштаанд, ҳайвоноти саҳро хоҳанд хӯрд. Бо токзори худ ва бо зайтунзори худ низ ҳамин тавр рафтор намо. Хуруҷ 23:10-11

Ва Худованд Худои худро ибодат намоед, ва Ӯ нону оби шуморо баракат хоҳад дод; ва бемориро аз миёни ту дур хоҳам кард. Хуруҷ 23:25

Ва ҳангоме ки ҳосили замини худро даравед, гӯшаҳои саҳрои худро пурра дарав накунед, ва хӯшаи ҳосили худро ҷамъ наоваред. Ва токзори худро начин, ва ҳар ангури токзори худро начин; онҳоро барои мискинон ва ғарибон вогузор хоҳӣ кард: Ман Худованд Худои ту ҳастам. Ибодат 19:9–10

Шариатҳои Маро риоя кунед. Чорвои худро бо навъҳои гуногун нагузор; киштзори худро бо тухми омехта накор; ва ҷомаи аз катон ва пашмин омехташуда бар ту наояд. Ибодат 19:19

Ва ҳангоме ки ба замин меоед, ва ҳар гуна дарахтонро барои хӯрок шинондаед, меваи онро номахтун донед; он барои шумо се сол мисли номахтун хоҳад буд: аз он хӯрда нахоҳад шуд. Ибодат 19:23

Ва ҳангоме ки ҳосили замини худро даравед, гӯшаҳои саҳроатонро ҳангоми даравидани худ пок насозед, ва аз ҳосили худ ягон дона ҷамъ наоваред; онҳоро ба мискинон ва ба бегонагон вогузор: Ман Худованд Худои ту ҳастам. Ибодат 23:22

Шаш сол киштзори худро бикор, ва шаш сол токзори худро бурида, аз меваи он ҷамъ хоҳӣ кард; Аммо дар соли ҳафтум барои замин шанбеи оромӣ, шанбеи Худованд хоҳад буд: киштзори худро накор, ва токзори худро бурида нахоҳӣ дод. Ибодат 25:3–4

Он соли панҷоҳум барои шумо хоҳад буд: на накоред, ва он чиро, ки худаш дар он мерӯяд, дарав накунед, ва ангури токи худро дар он пӯшида начинед. Зеро он юбиле аст; он барои шумо муқаддас хоҳад буд: ҳосили онро аз саҳро хоҳед хӯрд. Ибодат 25:11-12

Пас, фароизи Маро ба ҷо оваред, ва аҳкоми Маро риоя кунед, ва онҳоро ба ҷо оваред; ва шумо дар замин бехатар сокин хоҳед буд. Ва замин меваи худро хоҳад дод, ва шумо сер хоҳед хӯрд, ва дар он бехатар сокинед. Ва агар гӯед: "Дар соли ҳафтум чӣ бихӯрем?" инак, мо намекорем ва ҳосили худро ҷамъ намекунем; он гоҳ дар соли шашум бар шумо баракат хоҳам дод, ва он се сол самар хоҳад дод. Ва соли ҳаштум мекоред, ва то соли нӯҳум аз меваи кӯҳна бихӯред; то даме ки меваи вай дарояд, аз анбори кӯҳна хоҳед хӯрд. Ибодат 25:18-22

Агар шумо аз рӯи фароизи Ман рафтор кунед ва аҳкоми Маро риоя кунед ва онҳоро ба ҷо оваред; Он гоҳ Ман ба шумо дар сари вақт борон хоҳам дод, ва замин ҳосили худро хоҳад дод, ва дарахтони саҳро меваи худро хоҳанд дод. Ва хирмани шумо то ангур хоҳад расид, ва ангур то вақти кишт хоҳад расид; Ибодат 26:3–5

Ва тамоми даҳьяки замин, хоҳ аз тухми замин, хоҳ меваи дарахт, аз они Худованд аст; он барои Худованд муқаддас аст. Ибодат 27:30

Зеро ки Худованд Худои ту туро ба замини нағз, ба замини ҷӯйборҳои обӣ, аз чашмаҳо ва қаъриҳое, ки аз водиҳо ва теппаҳо сарчашма мегирад, меорад; Замини гандум ва ҷав, ва ток, ва дарахтони анҷир ва анор; замини зайтуни равғанин ва асал; Замине ки дар он бе камёфт нон бихӯрӣ, аз ҳеҷ чиз камӣ нахоҳӣ дошт; замине, ки сангҳояш оҳан аст ва аз теппаҳояш мис кофта метавонӣ. Вақте ки ту хӯрдаӣ ва сер шудӣ, Худованд Худои худро барои замини некӯе, ки ба ту додааст, ҳамду сано хон. Такрори Шариат 8:7-10

Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар аҳкоми Маро, ки имрӯз ба шумо амр мефармоям, бодиққат гӯш кунед: Худованд Худои худро дӯст доред ва Ӯро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ибодат кунед, то ки ман ба шумо борони замини худро дар вақти муайянаш, борони аввал ва борони охирин хоҳам дод, то ки дар ғаллаи худ ҷамъ кунед, ва равғани худ. Ва ман дар саҳроҳои ту барои чорпоёнат алаф мефиристам, то ки бихӯр ва сер шавӣ. Такрори Шариат 11:13-15

Ту дар ҳақиқат тамоми ҳосили насли худро, ки киштзор сол ба сол медиҳад, даҳяк хоҳӣ дод. Такрори Шариат 14:22

Токзори худро бо тухмҳои гуногун накор, то ки меваи тухми коштаӣ ва меваи токзори ту наҷис гардад. Такрори Шариат 22:9

Вақте ки ҳосили худро дар киштзори худ бурида, бандеро дар саҳро фаромӯш кардаӣ, дигар барои овардани он нарав: он барои ғариб, барои ятимон ва бевазан хоҳад буд, то ки Худованд Худоят туро дар тамоми корҳои дастат баракат диҳад. Такрори Шариат 24:19

Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ту ба овози Худованд Худои худ бодиққат гӯш диҳӣ, тамоми аҳкоми Ӯро ки имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя ва ба ҷо овар, ки Худованд Худои ту туро бар болои тамоми халқҳои рӯи замин хоҳад гузошт: ва ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳад омад ва ба ту хоҳад расид, агар Худованд Худои худро бишнавӣ. Хушбахт хоҳӣ дар шаҳр, ва дар саҳро муборак. Муборак аст меваи бадани ту, ва меваи замини ту, ва меваи чорпоёни ту, ва афзоиши гови ту ва рамаи гӯсфандони ту. Муборак аст сабади ту ва анбори ту. Такрори Шариат 28:1-5

Ва Худованд туро дар сарват, дар меваи баданат, ва дар ҳосили чорпоёни ту, ва дар ҳосили замини ту, дар замине ки Худованд ба падаронат қасам хӯрда буд, ки ба ту бидиҳад, фаровон гардонад. Худованд ганҷинаи неки Худро, яъне осмонро ба рӯи ту мекушояд, то ки борон дар замини ту дар вақти худ биборад, ва тамоми кори дасти ту баракат диҳад; ва ту ба халқҳои бисьёр қарз хоҳӣ дод, ва қарз нахоҳӣ гирифт. Такрори Шариат 28:11-12

Таърих

«Пас, ту ва писаронат ва навкаронат заминро барои ӯ кишт намо, ва меваҳоро биёр, то ки писари оғои ту хӯроке дошта бошад; аммо писари оғои ту Мефибӯшет ҳамеша дар сари суфраи ман нон хӯрад. Ва Сибо понздаҳ писар ва бист ғулом дошт. 2 Подшоҳон 9:10

Ва дар Сомария қаҳтии азиме рӯй дод, ва инак, онро муҳосира карданд, то даме ки каллаи хар ба ҳаштод сиккаи нуқра ва чаҳорумин як кабина саргини кабутар ба панҷ сикка фурӯхта шуд. 2 Подшоҳон 6:25

Ва ба мардуми сокинон дар Ерусалим фармуд, ки ҳиссаи коҳинон ва левизодагонро бидиҳанд, то ки онҳо дар шариати Худованд рӯҳбаланд шаванд. Ва ҳамин ки ҳукм берун омад, банӣ-Исроил ҳосили фаровони аввалини ҷуворимакка, май ва равған ва асал ва тамоми ҳосили киштзорро оварданд; ва даҳьяки ҳама чиз онҳоро ба фаровонӣ овард. Ва дар бораи банӣ-Исроил ва Яҳудо, ки дар шаҳрҳои Яҳудо сокин буданд, онҳо низ даҳяки говҳо ва гӯсфандон ва даҳьяки муқаддасоти барои Худованд Худои худ тақдисшударо оварда, теппа-ҳо гузоштанд. 2 Вақоеънома 31:4–6

Ва нахуствахтаи замини мо ва нахустмеваҳои тамоми дарахтонро сол ба сол ба хонаи Худованд биёрем: Ҳамчунин нахустзодаи писарони мо ва чорпоёни мо, чунон ки дар шариат навишта шудааст, ва нахустзодаҳои рамаи мо ва гӯсфандони моро ба хонаи Худои худ биёрем, то ки ба хонаи Худои худ, ба коҳинон, ки дар хонаи Худои худ хизмат мекунанд, биёрем. хамир ва ҳадияҳои мо, ва меваҳои ҳар гуна дарахтон, аз шароб ва равған, барои коҳинон, ба ҳуҷраҳои хонаи Худои мо; ва даҳьяки замини моро ба левизодагон бидиҳед, то ки дар ҳамаи шаҳрҳои киштзори мо ҳамон левизодаҳо даҳьяк дошта бошанд. Ва коҳин ибни Ҳорун, вақте ки левизодагон даҳяк бигиранд, бо левизодагон хоҳад буд; ва левизодагон даҳяки даҳякро ба хонаи Худои мо, ба ҳуҷраҳо, ба ганҷхона хоҳанд бурд. Зеро ки банӣ-Исроил ва банӣ-Левӣ қурбонии ғалла, шароби нав ва равғанро ба ҳуҷраҳо хоҳанд овард, ки зарфҳои маъбад ва коҳинон, ва дарбонон ва сарояндагон дар куҷоянд; ва мо хонаи Худои худро тарк нахоҳем кард. Наҳемё 10:35–39

Шеър

Худоро меҷӯям ва кори худро ба Худо месупорам. Аҷиби бешумор: Он ки борон бар замин мёборад ва ба киштзорҳо об мефиристад: Айюб 5:8-10

Ӯро бар аъмоли дастҳои худ фармонраво сохтӣ; ҳама чизро зери пои Ӯ гузоштаӣ: тамоми гӯсфандон ва говҳо ва ҳайвоноти саҳро; Паррандаҳои ҳаво ва моҳиёни баҳр ва ҳар он чи аз пайраҳаҳои баҳр мегузарад. Эй Парвардигори мо, исми Ту дар тамоми рӯи замин чӣ бузург аст! Забур 8:6-9

Алафро барои чорпоён мерӯёнад ва гиёҳро барои хизмати одам, то ки аз замин ғизо барорад; Ва май, ки дили одамро шод мегардонад, ва равгане, ки чеҳраашро равшан мекунад, ва ноне, ки дили одамро қувват мебахшад. Забур 103:14-15

Биёбонро ба оби доимӣ ва хоки хушкро ба чашмаҳо табдил медиҳад. Ва гуруснагонро дар он ҷо сокин мекунад, то онҳо шаҳреро барои маскан омода созанд; Ва киштзорҳо кошта, токзорҳо шинон, ки ҳосили фаровон диҳад. Ӯ онҳоро низ баракат медиҳад, ба тавре ки онҳо бағоят афзун мешаванд; ва чорпоёнашонро кам накунад. Забур 107:35-38

Ба назди мӯрча рав, эй танбал; Роҳҳои вайро дида бароед ва хирадманд бошед: Ки на роҳнамо, на нозир ва на ҳоким, Дар тобистон хӯрок медиҳад, ва дар дарав ғизо ҷамъ мекунад. Масалҳо 6:6-8

Ҳар кӣ дар тобистон ҷамъ мекунад, писари хирадманд аст; Масалҳо 10:5

Ҳар кӣ заминашро кор мекунад, аз нон сер мешавад, аммо касе, ки ба беҳуда пайравӣ мекунад, ақл надорад. Масалҳо 12:11

Дар киштзори бенавоён ғизои зиёд аст, аммо он чизест, ки аз сабаби беадолатӣ нобуд мешавад. Масалҳо 13:23

Дар он ҷое ки гов нест, гаҳвора пок аст: Аммо афзойиш аз қувваи гов аст. Масалҳо 14:4

Танбал аз хунукӣ шудгор намекунад; бинобар ин дар дарав гадоӣ хоҳад кард, ва чизе надорад. Масалҳо 20:4

Ман аз саҳрои танбал ва аз токзори беақл рафтам; Ва инак, ҳамаро хорҳо пахш карда буданд, ва бар рӯйи онро натур пӯшонидааст, ва девори сангини он вайрон шудааст. Он гоҳ ман дидам ва онро хуб баррасӣ кардам: Ман онро дидам ва дастур гирифтам. Аммо андаке хоб, андаке хоб, андаке дастҳо барои хоб кардан: фақирии ту мисли мусофир ояд; ва хоҳиши ту ҳамчун марди мусаллаҳ. Масалҳо 24:30-34

Саъй кун, то аҳволи рамаи худро бидон, ва рамаи худро хуб нигоҳ кун. Зеро ки сарват то абад нест, ва оё тоҷ барои ҳар насл устувор аст? Алаф пайдо мешавад, ва алафи нарм худаш мерӯяд, ва гиёҳҳои кӯҳистон ҷамъ мешаванд. Барраҳо барои либоси туст, ва бузҳо арзиши саҳро мебошанд. Ва шири буз барои хӯроки худ, барои хӯроки хонадони худ ва барои ризқу рӯзии духтарони худ кофӣ хоҳад буд. Масалҳо 27:23-27

Ҳар кӣ замини худро кишт мекунад, нони фаровон хоҳад дошт; Масалҳо 28:19

Вай киштзорро мебинад ва онро мехарад, бо меваи дасташ токзор мекунад. Масалҳо 31:16

Илова бар ин, фоидаи замин барои ҳама аст: саҳро ба худи подшоҳ хизмат мекунад. Воиз 5:9

Тамоми меҳнати одам барои даҳон аст, аммо иштиҳо сер намешавад. Воиз 6:7

Ҳар кӣ бодро нигоҳ дорад, намекорад; ва ҳар кӣ ба абрҳо нигоҳ мекунад, дарав намекунад. Субҳи худ тухми худро бикор, ва бегоҳ дасти худро нигоҳ надор, зеро ту намедонӣ, ки ин ё он муваффақ хоҳад шуд, ё ин ки ҳарду яксон хоҳанд буд. Воиз 11:4,6

Пайғамбарон

Ва гӯшҳои ту аз паси ту сухане хоҳанд шунид, ки бигӯяд: "Роҳ ин аст; вақте ки ба дасти рост ва чап гардӣ, бо он роҳ рав". Ҳамчунин рӯйпӯши ҳайкалҳои нуқра ва ороиши пайкарҳои тиллоии худро палид хоҳӣ кард; ба он гӯй: "Аз ин ҷо бирав". Он гоҳ борони тухми ту хоҳад дод, то ки

заминро бо он кор хоҳӣ кард; ва нони нашъунамои замин, ва он фарбеҳ ва фаровон хоҳад буд; дар он рӯз чорвои ту дар чарогоҳҳои калон мечаронад. Ҳамчунин барзаговон ва харони ҷавоне, ки ба замин гӯш медиҳанд, хошоки покеро, ки бо бел ва вентилятор кӯфта шудааст, хоҳанд хӯрд. Ишаъё 30:21-24

Хушбахтед шумо, ки дар канори ҳама об мекоред, ва пойҳои гов ва харро ба он ҷо мефиристед. Ишаъё 32:20

Ва замини хушк ба ҳавз, ва замини ташна чашмаҳои об хоҳад шуд: дар маскани аждаҳо, ки ҳар яке дар он ҷо хобидаанд, алафи камиш ва бӯйдор хоҳад буд. Ишаъё 35:7

Чаро шумо барои он чизе сарф мекунед, ки нон нест? ва меҳнати шумо барои он чизе ки қонеъ намекунад? Маро бодиққат гӯш кунед, ва аз он чи нек бихӯред, ва бигзор ҷони шумо аз фарбеҳ лаззат барад. Ишаъё 55:2

Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон борида, ба он ҷо барнамегардад, балки заминро об медиҳад ва онро мерӯёнад ва навда мекунад, то ки ба коранда тухм ва ба хӯранда нон диҳад: ҳамин тавр каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ба сӯи Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман фиристодам, ба ҷо хоҳад овард. Ишаъё 55:10-11

Зеро ки Худованд ба мардони Яҳудо ва Ерусалим чунин мегӯяд: "Замини бекорхобидаи худро пора кунед, ва дар миёни хорҳо накоред". Ирмиё 4:3

Каломи Худованд боз ба ман нозил шуда, гуфт: «Эй Писари одам, вақте ки замин бар зидди ман гуноҳ карда, таҷовузи сахт мекунад, ман дасти Худро бар он дароз хоҳам кард, ва асои нони онро мешиканад, ва бар он гуруснагӣ хоҳам фиристод, ва одамон ва ҳайвонотро аз он маҳв хоҳам кард: Ҳизқиёл 14:12-13

Онро дар хоки нағз дар канори обҳои бузург шинондаанд, то ки шоха оварад ва мева оварад, то токи хубе бошад. Ҳизқиёл 17:8

Ва шумо дар замине ки ба падарони шумо додаам, сокин хоҳед шуд; ва шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд. Ман низ шуморо аз тамоми нопокиҳои шумо наҷот хоҳам дод, ва данро даъват хоҳам кард, ва онро афзун хоҳам кард, ва бар шумо қаҳтӣ нахоҳам кард. Ва меваи дарахт ва киштзорро афзун хоҳам кард, то ки шумо дар миёни халқҳо дигар таънае аз гуруснагӣ нахоҳед дошт. Он гоҳ шумо роҳҳои бади худ ва аъмоли неки худро ба ёд хоҳед овард, ва дар назари худ аз гуноҳҳои худ ва аз корҳои зиштии худ нафрат хоҳед кард. Ҳизқиёл 36:28–31

Барои худ дар адолат кошта, дар марҳамат дарав кунед; замини бекорхобидаи худро бишканед, зеро вақти он расидааст, ки Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ биёяд ва адолатро бар шумо борон кунад. Ҳушаъ 10:12

Ва Ман низ ба шумо дар тамоми шаҳрҳои шумо покии дандон додаам, ва дар ҳама ҷойҳоятон ба нон нарасидаед; лекин шумо назди Ман барнагаштед, мегӯяд Худованд. Ва низ боронро аз ту нигоҳ доштам, вақте ки то мавсими дарав се моҳ монда буд, ва бар як шаҳр борон борид,

ва бар шаҳри дигар борон наборондам: як порае борон борид, ва порае, ки бар он борид, хушк нашуд. Ва ду ё се шаҳр барои нӯшидани об ба як шаҳр овора шуданд; лекин онҳо сер нашуданд, вале шумо назди Ман барнагаштед, мегӯяд Худованд. Ман шуморо бо таркиш ва қолаб задам: ҳангоме ки боғҳои шумо ва токзорҳои шумо ва дарахтони анҷир ва зайтунҳои шумо зиёд шуданд, кирми хурмо онҳоро хӯрд; лекин шумо ба сӯи Ман барнагаштед, мегӯяд Худованд. Ман ба миёни шумо ваборо бар тибқи одати Миср фиристодам: ҷавонони шуморо бо шамшер куштам, ва аспҳои шуморо бурдаам; ва бӯи ӯрдуҳои шуморо то сӯрохи бинии шумо расондаам, вале шумо назди Ман барнагаштед, мегӯяд Худованд. Омӯс 4:6–10

Ҳарчанд дарахти анҷир нашукуфад, ва дар токҳо мева нахоҳад буд; меҳнати зайтун барбод хоҳад рафт, ва саҳроҳо гӯшт нахоҳанд дод; гӯсфанд аз оғил бурида хоҳад шуд, ва дар оғилҳо рама нахоҳад монд; вале ман дар Худованд шодӣ хоҳам кард, ва дар Худои наҷоти худ шодӣ хоҳам кард. Ҳабаққуқ 3:17–18

Оё вақти он расидааст, ки шумо, эй шумо, дар хонаҳои боҳашамати худ сокин шавед, ва ин хона хароб аст? Ва алҳол Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Роҳҳои худро баррасӣ кунед. Шумо бисьёр коштаед ва кам меоваред; мехӯред, аммо сер надоред; менӯшед, вале аз нӯшидан сер нестед; шумо шуморо мепӯшонед, аммо гарм нест; ва касе ки музд кор мекунад, музд мегирад, то ки онро ба халтаи сӯроххо гузорад. Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд; Роҳҳои худро баррасӣ кунед. Ҳаҷҷай 1:4–7

Зеро ки насл нашъунамо хоҳад ёфт; токи вай мева ҳоҳад дод, ва замин ба вай хоҳад дод, ва осмон шабнам хоҳад дод; ва бақияи ин қавмро моликияти ҳамаи ин чизҳо хоҳам дод. Закариё 8:12

Ҳамаи даҳьякҳоро ба анбор биёред, то ки дар хонаи ман гӯшт бошад, ва ҳоло бо ин маро имтиҳон кунед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, агар ман тирезаҳои осмонро ба шумо накушоям ва баракатро ба шумо нарезам, то ки ҷои кофӣ барои қабул кардани он набошад. Ва ман хӯрандаро ба хотири шумо мазаммат хоҳам кард, ва ӯ меваҳои замини шуморо нобуд нахоҳад кард; ва токи шумо пеш аз вақт дар саҳро мева надиҳад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Ва ҳамаи халқҳо шуморо баракат хоҳанд хонд, зеро ки шумо замини зебо хоҳед буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Малокӣ 3:10-12

Инҷилҳо

Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: «Дарав дар ҳақиқат фаровон аст, лекин коргарон кам; Пас, аз Соҳиби дарав дуо кунед, ки ба дарав коргарон фиристад. Матто 9:37-38

Ва Ӯ ба онҳо бо масалҳо чизҳои зиёдеро нақл карда, гуфт: «Инак, корандае барои кишт берун рафт; Ва ҳангоме ки ӯ кошт, чанд дона дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онҳоро хӯрданд: Баъзе ба санглох афтода, дар он ҷо хоки кам доштанд; ва дарҳол сабзида баромаданд, зеро ки қаъри замин надоштанд; ва азбаски реша надоштанд, пажмурда шуданд. Ва баъзе дар миёни хорҳо афтоданд; ва хорҳо қад кашида, онҳоро пахш карданд, вале баъзеи дигар дар хоки нағз афтода, баъзе сад баробар, баъзе шаст баробар ва баъзе сӣ баробар самар доданд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад. Матто 13:3-9

Масали дигаре ба онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон ба донаи хардал монанд аст, ки одам онро гирифта, дар киштзори худ коштааст: он дар ҳақиқат аз ҳама тухмҳо хурдтар аст; аммо чун нашъунамо ёфт, дар байни наботот бузургтар аст ва ба дарахт мубаддал мешавад, ба тавре ки мурғони ҳаво омада, дар шохаҳои он ҷойгир мешаванд. Матто 13:31-32

Бинобар ин ба онҳо гуфт: «Дарав дарвоқеъ бузург аст, лекин коргарон кам; бинобар ин, аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави худ коргарон фиристад». Луқо 10:2

Ӯ ин масалро низ гуфт; Марде дар токзори худ дарахти анҷир шинонда буд; ва омада, бар он мева меҷуст, вале наёфт. Он гоҳ ӯ ба токзори худ гуфт: «Инак, се сол аст, ки ман меоям, то аз ин дарахти анҷир мева ҷӯям, вале наёбам; онро буридан; чаро онро замин бор мекунад? Ва ӯ дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо, имсол низ онро бигзор, то даме ки ман онро кофта, пору резам: «Ва агар мева оварад, хуб; ва агар не, пас онро бурида хоҳӣ дод». Луқо 13:6–9

Оё намегӯед, ки "ҳануз чор моҳ мондааст, ва он гоҳ дарав меояд?" инак, ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, ба саҳро нигоҳ кунед; зеро ки онҳо аллакай барои дарав сафед шудаанд. Ва даравгар музд мегирад ва барои ҳаёти ҷовидонӣ мева ҷамъ мекунад, то ки ҳам мекорад ва ҳам даравгар якҷоя шод шаванд. Юҳанно 4:35-36

Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар донаи гандум ба замин наафтад ва намонад, танҳо мемонад; лекин агар бимирад, меваи фаровон медиҳад. Юҳанно 12:24

Ҳамин ки ба замин расиданд, дар он ҷо оташи ангишт ва моҳӣ ва нонро диданд. Исо ба онҳо гуфт: «Аз моҳие ки ҳоло сайд кардаед, биёред». Юҳанно 21:9-10

Бо вуҷуди ин, Ӯ худро бе шаҳодате нагузошт, ки некӣ кард ва ба мо аз осмон борон ва фаслҳои пурсамар дод, ки дилҳои моро аз ғизо ва шодӣ пур кард. Аъмол 14:17

Номаҳо

Аммо инро мегӯям: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав хоҳад кард; ва ҳар кӣ фаровон мекорад, низ фаровон хоҳад даравид. 2 Қӯринтиён 9:6

Ва Худо қодир аст, ки неъматро бар шумо фаровон кунад. То ки шумо, ки ҳамеша дар ҳама чиз кофӣ ҳастед, дар ҳар кори нек фаровон бошед: (Чунон ки навишта шудааст: "Ӯ пароканда кардааст, ба мискинон додааст; адолати Ӯ то абад боқӣ мемонад. Акнун касе ки ба коранда хизмат мекунад, ҳам барои ғизои шумо нон хизмат кунад, ва тухми коштаатонро афзун гардонед, ва ҳар кори неки худро афзун гардонед". ки ба воситаи мо Худоро шукргузорӣ мекунад. 2 Қӯринтиён 9:8–11

Ва дар кори нек хаста нашавем: зеро ки дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем. Ғалотиён 6:9

Зеро ки ҳатто вақте ки бо шумо будем, ба шумо фармуда будем, ки агар касе кор накунад, нахӯрад. 2 Таслӯникиён 3:10

Апокрифа

Зеро, чунон ки деҳқон бар замин тухми бисьёр мекорад ва дарахтони зиёде мешинонад, ва он чи хуб кошта шудааст, дар мавсими худ намерӯяд, ва ҳар чи ки кошта шудааст, реша намекашад; кошташудагон дар ҷаҳон низ ҳамин тавр аст; на ҳама наҷот хоҳанд ёфт. 2 Эсдра 8:41

Мисли он ки тухми деҳқон нобуд мешавад, агар наояд, ва дар сари вақт борони ту наборад; ё агар борони аз ҳад зиёд борида, онро вайрон кунад: Одаме ки бо дастҳои Ту ба вуҷуд омадааст ва сурати Ту номида шудааст, низ ҳамин тавр нест мешавад, зеро ту ба он кас монандӣ, ки ҳама чизро ба хотири Ӯ офаридаӣ ва ӯро ба насли деҳқон монанд кардаӣ. 2 Эсдра 8:43-44

Ва ба ман ҷавоб дода, гуфт: «Чунон ки киштзор аст, тухм низ ончунон аст; чунон ки гулҳо бошанд, рангҳо низ чунинанд; чунон ки коргар аст, кор низ чунин аст; ва чӣ тавре ки деҳқон аст, зироати вай низ ҳамон тавр аст, зеро ки он замони ҷаҳон буд. 2 Эсдра 9:17

...Зеро ки дар ғурур ҳалокат ва мусибати зиёд аст, ва дар зиноӣ фаноро ва бенавоӣ аст; зеро зино модари гуруснагӣ аст. Тобита 4:13

Ҷавон ончунон ки фаришта ба ӯ фармуда буд, ба ҷо овард; ва моҳиро бирён карда, онро хӯрданд, ва ҳарду ба роҳи худ рафтанд, то даме ки ба Экбатон наздик шуданд. Тобита 6:5

Ва хушо хоҷасаро, ки бо дастони худ ҳеҷ гуноҳе накардааст ва дар бораи Худо корҳои бадие накардааст, зеро ки ба ӯ атои махсуси имон ва мерос дар маъбади Худованд дода хоҳад шуд, ки ба назари ӯ мақбултар аст. Хиради Сулаймон 3:14

На аз кори заҳматкаш, на аз чорводорӣ, ки Худои Таоло муқаррар кардааст, нафрат накунед. Сироч 7:15

Ҳар кӣ заминашро кор мекунад, теппаи худро афзун хоҳад кард; Сироч 20:28

Вақте ки шумо дар тамоми киштзор ҳосили пурсамаре ба даст овардед, онро бо тухми худ кошта, ба некӯаҳволии худ такя кунед. Сироч 26:20

Он гоҳ заминҳои худро дар осоиштагӣ кишт карданд, ва замин ба вай сабзид, ва дарахтони саҳро меваи худро дод. 1 Маккаби 14:8

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Аз ин рӯ, мардум бояд худро ба кишоварзӣ ва коркарди замин бахшанд, то ки бо ин васила онҳо ҳосили фаровон дошта бошанд. Хамин тавр дар тамоми заминхои номбурда киштукори хар навъ пеш бурда, хосили фаровон руёнда мешавад. Номаи Аристо 5:9-10

Мардуми деҳот аз ноҳияҳои деҳот муҳоҷират намуда, дар шаҳр муҳоҷират намуда, кишоварзиро бадном карданд ва аз ин рӯ, подшоҳ барои дар шаҳр сокин нашаванд, фармон дод, ки дар он беш аз бист рӯз намонанд. Номаи Аристиё 5:13

Пас, эй фарзандони ман, ба ҷамоли занон аҳамият надиҳед ва дар бораи корҳои онҳо фикр накунед. балки дар тарси Худованд якдилӣ рафтор кунед ва барои корҳои нек ва таҳсил ва рамаи худ меҳнат кунед, то даме ки Худованд ба шумо зане диҳад, ки Ӯ хоҳад, то ки шумо мисли ман уқубат накашед. Аҳди Рубен 2:1

Пушти худро ба киштукор хам кунед, ва дар ҳама намуди чорводорӣ заҳмат кашед ва бо шукргузорӣ ба Худованд ҳадяҳо пешкаш кунед. Зеро ки Худованд бо аввалин меваҳои рӯи замин шуморо баракат хоҳад дод, чунон ки Ӯ ҳамаи муқаддасонро аз Ҳобил то ҳоло баракат додааст. Зеро ки ба шумо ҷуз аз фарбеҳии замин, ки меваҳояш бо заҳмат рӯёнда мешавад, ба шумо чизе дода нашудааст. Зеро ки падари мо Яъқуб маро бо баракатҳои замин ва нахуст баракат додааст. Аҳди Иссокор 1:39-42

Ман аввалин касе будам, ки қаиқе сохтам, ки дар баҳр шино кунад, зеро ки Худованд дар он ба ман хирад ва ҳикмат дод. Ва ман аз паси он рульро фуровардам ва бар чӯби рости дигаре дар миёнаш бодбон дароз кардам. Ва ман дар он соҳилҳо шино карда, барои хонаи падарам моҳӣ сайд кардам, то даме ки ба Миср расидем. Ва ба воситаи дилсӯзӣ ман сайди худро бо ҳар як бегона мубодила кардам. Ва агар марде бегона, ё бемор, ё пиронсол бошад, ман моҳиро меҷӯшондам, ва ба онҳо хуб либос мепӯшондам, ва ба ҳамаи одамон, мувофиқи эҳтиёҷоти ҳар кас ҳадя мекардам, ва ғамгин шуда, ба онҳо раҳм мекардам. Бинобар ин Худованд ҳангоми сайди моҳӣ низ маро аз моҳии фаровон сер кард; зеро ҳар кӣ бо ёри худ шарик аст, аз Худованд боз ҳам зиёдтар мегирад. Дар давоми панҷ сол ман моҳӣ гирифтам ва аз он ба ҳар касе ки дидам, медодам, ва барои тамоми хонаи падарам басанда будам. Ва тобистон моҳӣ мегирифтам ва дар зимистон бо бародаронам гӯсфанд мепарваридам. Аҳди Забулун 2:6-13